
S
LÁSKOU
PRINC
Nella Kubajdová

S LÁSKOU PRINC

Nella Kubajdová

S láskou princ
Nella Kubajdová
Vydal © Nella Kubajdová, 2026
Prvé vydanie
ISBN: 978-80-570-8022-0

Venujem všetkým ľuďom, ktorí vo mňa verili.

Vysvetlenie nejasných slov

Myriad - Pondelok - V tento deň sa konajú plesy. *[Miriad]*

Tutelary - Utorok - V tento deň sa uctievajú Duchovia elementov. *[Tutlari]*

Wander - Streda - Obyčajný deň. *[Wander]*

Thrive - Štvrtok - V tento deň sa chodí do školy-roboty o deviatej. *[Trív]*

Fable - Piatok - Najkratší deň v týždni (11 hodín). *[Fejbl]*

Sanetuary - Sobota - V tento deň sa môže navštevovať iba rodina alebo susedia. (13 hodín). *[Sanejtury]*

Suffuse - Nedeľa - Najjasnejší deň v týždni. *[Sufs]*

Nexus - Deň navyše - Obyčajný deň. *[Nexus]*

Pri – Ahoj/Dobrý deň

Pai –Ahoj/Dovidenia

Siriana - Bohyňa smrti. *[Sirijana]*

Kaso ni Das - Boh krásy. *[Kasó ní das]*

Zindor - Boh závisti. *[Zindor]*

Nerissa - Elementárny Duch vody. *[Nejrisa]*

Elaria - Elementárny Duch zeme. *[Elarija]*

Dranis - Elementárny Duch ohňa. *[Dranis]*

Cyriona - Elementárny Duch vetra. *[Kyrioná]*

Výslovnosť mien a miest

Elara Vesperia Thorn [Elara Vespérija Tórn]	Maisia [Majsija]
Nikolai Branceus Giller [Nikolaj Brančeus Gilr]	Thalassia [Talasija]
Dorian Romans Harrison [Dorjan Romans Herison]	Valandora [Vaĺan dora]
Naelly Yuliet Giller [Najly Džulijet Gillr]	Salandoria [Salandórija]
Thalia Bleka Creiy [Tálija Bleka Krej]	Valasora [Valasóra]
Stewart Dray / Stew [Sťjuart Drej / Sťju]	Icedonia [Ajcdónia]
Eirik Tuminaja Creiy [Ejrik Tuminadža Krej]	Valverde de los Arroyos [Valverde de los Arojos]

✦ 1. ČASŤ ✦

Prológ

???

Pred dávnymi časmi, keď sa svet ešte riadil zákonmi Bohov, ktorí plietli nitky osudu, bol kontinent, ktorý teraz nazývame Maisia, miestom veľkých zázrakov a tragédií. Hlavne tragédií.

Na severe sa týčili mrazivé vrchy a žil tam ešte mrazivejší ľud. Icedonia, kde ľadové lúky skrývali prastaré ruiny. Mrazivý vietor niesol šepot, ktorý ste počuli iba vtedy, ak ste sa odvážili vstúpiť do tohto nehostinného kraja. Pod týmto krutým severom sa rozprestiera pohorie Zranených, nazývané podľa krvavých bitiek, ktoré sa v jeho údoliach odohrávali.

Pod pohorím ležala Valasora, hrdá ríša bojovníkov.

Juhozápadne od nej sa nachádza Salandoria, úrodná zem, kde sa darilo nielen plodinám, ale aj všetkým, ktorí v nej žili.

Jazero hviezd, o ktorom počuť veľa legiend, no jedna utkvela v pamäti všetkým Maisančanom. Legenda vraví, že ak harmónia na kontinente zlyhá, objaví sa modrá beštia, ktorá celý kontinent zničí, alebo rozhodne o jeho inom osude.

Valandora, ríša zahalená lesmi, je známa svojou neochvejnou silou a duchom, ktorý formoval jej obyvateľov po celé stáročia. Je

to miesto, kde sú meče rovnako dôležité ako chlieb a soľ. No tak ako bojovali, tak aj liečili. Valandorskí alchymisti a liečitelia boli vychýrení po celej Maisii. Niektorí v Maisii hovorili o zakázaných knihách, ktoré používali a uchovávali vo svojich knižniciach.

Severovýchodne od nej stojí Thalassia, najväčšia prístavná krajina kontinentu, ale aj najstaršia. Jej honosný palác a bojové, rubínmi vykladané lode s bielymi plachtami, symbolizujúce bohatstvo, moc, ale aj chamtivosť a lakomstvo, boli najobávanejšie na celom kontinente.

Thalassia, aj napriek svojmu pozlátku, ukrýva temné tajomstvá, ktoré sa snaží vypátrať celá Maisia.

Esencia života

Elara Vesperia Thorn

„Vedeli ste, že ak sa vaša moc neprejaví do devätnástich rokov, odsúdia vás a vyženú z kontinentu?“ šepkala Thalia a tvárila sa, akoby prehltla celý svet. A bodaj by nie, veď je to princezná, druhá nástupkyňa trónu.

„Thal, prestaň mudrovať, aj tak to určite máš od Elari,“ prehovoril hlas vzadu vedľa Thalie. Vybuchla som do smiechu, lebo mal pravdu, naozaj to mala odo mňa.

„Prestaň, Steward Dray!“ okríkla známy hlas menom Stew a ja som sa už musela pozrieť na nich dozadu. Čo to pre Duchov stvárajú? Prekvapilo ma, že nás ešte neupozornil pán Lowelss, profesor známych-neznámych zvierat. Známy svojím prenikavým pohľadom a vždy upraveným tmavým kabátom, sa zrazu otočil naším smerom. Jeho hlas bol ostrý ako čepeľ: „Ticho tam vzadu!“

„Nenávidím ho,“ povedal Stew a sklopil pohľad na lavicu. Jeho modré vlasy mu pritom popadali do čiernych očiek.

„Nie je to až taká nudná hodina,“ odvetila som. Test sa blíži.

Aké zviera je najväčšie v Maisii a kde sa vyskytuje?

Ktoré zvieratá sú typické pre horské oblasti?

Alebo čokoľvek a ja neviem odpoveď.

Vždy ma zaujímalo, prečo sa učíme len zvieratá, ktoré žijú v blízkosti našej ríše alebo krajín, s ktorými máme mier.

Zdvihla som ruku a čakala, kým si ma profesor všimne. Sedím za lavicou z hnedého až čierneho dreva. Vyzerá, že je novo nalakovaná, no citáty vyrezané na spodku nasvedčujú, že nie sú nové.

„Áno, slečna Thorn?“ Všetky oči na mne. Ako ja „milujem“ pozornosť.

„Prečo sa neučíme aj o zvieratách vo Valandore?“ predbehol ma Dorian, môj blízky priateľ s tmavými vlasmi a ametystovými očami.

„Pán Harrison! Na túto otázku vám odpovedať určite nebudem! Preskočilo vám? Toto je škola pre nadaných!“ A bohatých. „Tu sa ríša Valandora nespomína v dobrom. Nikdy!“ zvýšil hlas, až kričal. Zvyšok triedy ho nehybne sledoval, ako kráčal k Dorianovi.

A teda aj ku mne. Prekvapilo ma, že som sa nezľakla, ani mi nenabehli zimomriavky.

„Prepáčte,“ otočil sa Dorian ku mne a pošepkal mi, keď učiteľ kráčal naspäť ku katedre: „Ale naozaj by ma to zaujímalo.“

„Dorian, nepýtaj sa blbosti, len aby si ma zaujal,“ podpichla som ho a on sa na mňa iba usmial.

„Slečna Thorn? Mali ste otázku,“ Lowelss sa zrazu otočil. Ajajaj, moja otázka. Chvíľu som váhala, pretože moja pôvodná otázka mi úplne vyfučala z hlavy. Zrazu som si uvedomila, že všetci čakajú, a tak som sa spýtala najväčšiu hlúposť, ktorá mi napadla: „Kedy bude test?“

„Slečna Thorn, ďakujem, že ste mi to pripomenuli. Test si napíšeme zajtra.“ Nenávistné pohľady za

Tri,

dva,

jeden.

Všetky na mne, samozrejme.

„To si si mohla odpustiť,“ podpichol ma Dorian a pokračoval: „Čo všetko bude na teste?“ ozval sa Dorian, no odpoveď nečakal takú, akú dostal: „Ak by ste sa nepýtali sprostosti, pán Harrison, dávno by ste to vedeli.“

Je pravda, že Dorian sa spýtal blbosť, ale ani ja som nevedela, z čoho píšeme. Našťastie pokračoval: „Test bude zo štyroch zvierat, ktoré sme tieto dva týždne preberali. Kelpie, Vortex, Cryoclawn a Luminaris,“ dokončil.

„Pst,“ nenávistný pohľad zmizol a objavil sa ten nevinný, „máš poznámky?“ obrátil sa na mňa chlapec s kučeravými vlasmi ako zo zlata. Mizs.

Najhlúpejší a zároveň najdivnejší chalan na škole. Obdivovateľ Rachel.

Pretočila som oči a nepríjemne odpovedala: „Nie!“ Postavila som sa a odišla z triedy, keďže hodina skončila.

✦✦✦

Mimo triedy pobehovali žiaci rýchlo, ale aj pomaly.

„Hej El, čo je? Kam utekáš?“ bežala za mnou Thalia, moja priateľka, s ktorou nás spojila obyčajná náhoda, že sa naši rodičia poznali.

„Prepáč, nejako som sa zamyslela.“

„Tak dnes pod schodmi, ako vždy?“ spýtala sa Thalia s úsmevom, akoby to bola hotová vec. A čo nepočula, že je test? Aj keď tak veľmi mám tie schody rada, no musím sa predsa učiť.

Kelpie. Vodný živel, ktorý sa javí ako...

„Samozrejme, učiť sa tam nebudeme, El. Aspoň raz sa vykašli na školu.“

Javí sa ako kôň, ku ktorému, keď sa priblížiš, vtiahne ťa do vody a utopí.

„Nie, Thal. Vieš, že školu beriem zodpovedne a nehodlám riskovať," odpovedala som.

„Dobre, pôjdem s niekým iným." *S kým? Pod naše schody?*

„S kým?" vyhŕkla som neskrotne.

„Ja som vedela, že pôjdeš." víťazoslávne sa usmiala. *Malá mrcha.*

Povzdychla som si. Vedela som, že jej nepoviem nie, aj keby som chcela. Thalia mala ten dar, že vždy dostala, čo chcela.

„Dobre, pôjdem. Kedy?" Možno sa dovtedy doučím aspoň to, čo mi chýba. Otočila som sa na staré hodiny, zavesené na stene. Ich ciferník bol pokrytý hustým zeleným machom, ktorý vyzeral, akoby sa každú chvíľu mohol rozšíriť po celej chodbe. O tri minúty mi začne hodina.

„Tak o tretej?"

„Dobre, už musím ísť. Pai."

Ani som si nebola istá, či sa mi Thalia stihla odzdraviť. Moja myseľ už bola inde, pri učebnici, teste a profesorke, ktorá určite nebude nadšená z môjho oneskorenia. Bez ďalšieho váhania som sa rozbehla po chodbe, dúfajúc, že to stihnem včas.

Stihla som.

Sadla som si do predposlednej lavice z tmavého dreva, ktorá bola po okrajoch ošúchaná dlhoročným používaním. Posledné lavice, samozrejme, okupovali hluční nezáujemcovia o vzdelanie. Najradšej by som sedela vpredu, ale nikto by cezo mňa nevidel.

„Pri, žiaci," ozvala sa profesorka Quards, keď vošla do triedy. Jej hlas bol pevný a autoritatívny, ako vždy. Začala hodinu svojim bežným monológom.

„Dnes sa ponoríme do tajomného sveta magických síl, ktoré prúdia naším kráľovstvom. Otvorte si stranu osemdesiatsedem. Každý z vás vie, že existuje päť základných elementov. Oheň, voda, vzduch, zem a éter, ktoré sa u vás prejavia, keď budete mať

devätnásť rokov.“ *Mám osemnásť a každý deň cítim, ako vo mne narastá nervozita. Čo ak sa moja sila nikdy neprejaví?*

Tá myšlienka sa mi rýchlo rozplynula.

Akú by som mohla mať silu? Zem? Nie. Oheň? Hoci je mocný, je to nástroj skazy, spojený s násilím a bolesťou. Ak by som si mohla vybrať, vietor alebo voda by boli ideálne. Oba sú slobodné, nenásilné, no stále silné.

„Dnes sa porozprávame o najsilnejšom, éteri. Esencia života a zdroj všetkých magických schopností. Éter nie je viditeľný, ale cítime ho. Je to energia, ktorá prúdi v našich žilách, ktorá nám umožňuje tvoriť zázraky a ovládať ostatné elementy.“ *Pokiaľ necítite éter, je to veľmi zlé. Ja ho, samozrejme, cítim už od narodenia, vravievala mama. Keď som bola malá, cítila som brnenie na rukách. Sťažovala som sa, že mi to je nepríjemné. Keď som sa však dozvedela, že je to niečo dobré, hneď som sa začala chváliť.*

„Predstavte si, že éter je ako pavučina, ktorá spája všetko živé a neživé. Umožňuje komunikáciu medzi prírodou a nami. A teraz, deti, zavrite si oči a predstavte si éter.“ Zatvorila som oči ako na každej hodine mágie. Vždy to isté.

Zavrieť oči, predstaviť si éter, monológ o éteri.

Niekedy to je aj o iných elementoch. Oheň býva najmenej zastúpený, keďže znázorňuje Valandoru.

Máš brnenie v prstoch, máš silu vnútri seba.

Ak nie, si zločincom.

✦✦✦

Keď som odchádzala z hodiny pani Quards, zahliadla som Doriana, ako sa rozpráva s neznámym mužom. Toho chalana som tu ešte nevidela. Buď je to niekto zvonku, alebo niekto nový.

„Pri, ty si tu asi nový…“ začala som, no Dorian ma okamžite prerušil: „El, Pri, tu Frank už pôjde. Je to kamarát z dediny vedľa paláca.“ Otočila som sa k Frankovi, no rozprávala som sa s Dorianom: „Odkedy sa ty bavíš s ľuďmi mimo paláca?“

„Ale no, vypočúvaš ma?“ usmial sa a ja som pochopila, že buď mi to povie neskôr, alebo o tom nechce hovoriť.

„Dobre, čakám ťa dole.“

Škola sídlila na treťom poschodí paláca. Keď som však povedala „dole“, myslela som tým iba nižšie poschodie školy. Stále tretie.

Na druhom poschodí sa nachádzajú rôzne obchody, súd a dokonca aj nemocnica. Štvrté poschodie je špeciálne. Je to môj domov. Tu žije kráľ spolu s niekoľkými blízkymi priateľmi. Na piatom žijú obyčajnejší obyvatelia zámku.

„El, si nejako ticho a sama. Nad čím premýšľaš?“ pribehol ku mne Dorian.

„Čo?“

„Ale nič. Ideme?“ spýtal sa ma.

„Čo? Kam?“ *Veď domov.*

„Do..“

„Domov, prepáč nejako som sa stratila v hlave,“ usmiala som sa a on mi úsmev opätoval. Keď sa jeho kútiky zdvihli s tým jeho chlapčenským úsmevom, mala som pocit, akoby na svete neexistovali žiadne problémy. Jeho pery sa zľahka zvlnili a v očiach sa mu zaleskla iskra, ktorú som vždy zbožňovala.

„No čo, povedz mi, aká bola hodina pani monologičky?" povedal s humorom.

Jasné, že myslí pani Quards.

Staršia pani s krásnymi staroružovými vlasmi.

„Monológ bol super, ako vždy. A prestaň si robiť srandu, niekedy je to naozaj zaujímavé. Vieš, že ju mám rada. Každý raz ten monológ povie inak! A to je umenie.“ Dorian prevrátil oči.

„Obdivujem, že máš rada školu. To nie je normálne.“ Pokrčila som plecami.

„Ja vlastne ani neviem, prečo to tak mám. Môj otec školu nenávidel, keď v nej bol, a mamina? Tá tiež,“ povedala som, akoby to už dávno nevedel.

„Niekedy si kladiem otázku, či som vôbec ich. Celá rodina je čiernovlasá a ja ich mám hnedé,“ pokračovala som v mojich úvahách nahlas.

„Aspoň vynikáš,“ podotkol Dorian so smiechom. Povzdychla som si: „Hej, aspoň niečo.“

Keď sme prišli k výťahu, Dorian ma chytil za pás a pritiahol si ma k sebe. Cítila som, ako mi srdce bije na poplach.

Čo to robí?

Bolo to nečakané, ale neodtiahla som sa. Práve naopak. Naše pohľady sa stretli, jeho ametystové oči ma pohltili. Pritisol svoje pery na moje. Bol to jemný, vášnivý bozk, pri ktorom som mala pocit, že sa čas zastavil. Celý svet zmizol, ostali sme len my dvaja. Jeho vôňa bola sladká, opojná a jeho dotyk bol teplý a upokojujúci.

Nechcem, aby sa to niekedy skončilo.

„Prepáčte, môžem si privolať výťah?“ ozval sa prísny hlas za našimi chrbtami. Rýchlo sme sa od seba odtiahli a pozreli na profesora Kramza, ktorý tam stál s obočím zdvihnutým do udivujúceho pohľadu.

„Ospravedlňujem sa, pane,“ povedal Dorian s lišiackym pohľadom na mne, na ktorý som nereagovala. Radšej som mlčala a pozerala sa do zeme. *Cítim sa tak trápne...*

Nastúpili sme do výťahu.

„Štyri,“ povedal Dorian. *Výťah vymysleli ľudia, ale...*

Toto bude na teste na budúci týždeň. *Vymyslel ho Maisančan so schopnosťami vetra, Harten Grouten. Poháňa ho éter a, samozrejme, aj vietor.*

Thasilčania z dediny, ktorí si chcú zarobiť, vydajú svoju veternú silu do suda, v ktorom éter presunie vietor tak, aby podľa hlasu rozpoznal, na ktoré poschodie má ísť.

Nad dverami výťahu sa vtislo do machu číslo štyri a ja som vedela, že sme za chvíľu doma.

Zvonku palác nevyzerá nijako zvlášť veľký. Všetku tú majestátnosť a rozľahlosť mu dodával éter, ktorý vnútorné priestory rozširoval takmer donekonečna. S Dorianom bývame na štvrtom poschodí, takmer vedľa seba. Jeho otec je generál armády Thalassie, takže ich rodina má v paláci významné miesto.

Keď sme vystúpili z výťahu, moje oči sa upreli na oblohu. Bola sýto modrá, posiata obláčikmi, ako keby sme boli vonku. *No neboli sme*. Malé šteklenie na zátylku mi pripomenulo, že všetko tu je ilúzia éteru, ktorý vytvára tento dokonalý obraz prírody, aby sme sa cítili ako vonku, aj keď sme dnu. Dorian sa na mňa pozrel a usmial sa. Úsmev som mu oplatila, pričom som si mimovoľne zahryzla do pery.

„Mohli by sme dokončiť to, čo sme začali tam dole nemys..." spadol na kolená a odmlčal sa.

„Dorian, si v poriadku?!" zakričala som s obavami. Srdce mi znova začalo búšiť, no tentokrát to nebolo od vzrušenia z bozku, ale zo strachu. Jeho pohľad bol stratený, upieral sa niekam do diaľky, akoby ma ani nevnímal. Zhodila som sa na kolená za ním a chytila ho okolo ramien.

„Dorian!" kričala som, no on sa správal, akoby som šepkala.

Z ničoho nič okolo neho začala rásť tráva. Jemné stonky sa rozprestierali do všetkých strán a vydávali jemnú zelenú žiaru. Niektoré sa mi začali obmotávať okolo nôh, ktoré som mala na zemi.

Celý priestor okolo akoby ožil. Zem sa pomaly začala chvieť a dodatočný sneh, ktorý už pomaly ani nebolo na stromoch vidieť, opadal.

„Dorian!“ vykríkla som, keď som si už konečne uvedomila, čo sa deje.

Dorian Harrison má devätnásť rokov. To znamená, že sa mu dnes prejavila jeho moc. *Jeho elementom je zem*.

Dobrodružstvo smrti

Dorian Romans Harrison

Ležal som na zemi, cítil som niečo nové, niečo, čo ma napĺňalo a prúdilo v žilách. Bola to akoby nekonečná sila, ktorá mi chýbala celé tie roky. Konečne som získal to, o čom som dlho sníval: moc. Moc zeme. Konečne sa cítim plný, aj keď od smrti mojej matky a sestry som navždy bol a budem prázdny. Otvoril som oči a pohľad mi padol na Elaru. Stála predo mnou, vyzerala prekvapene, akoby ma videla po prvýkrát, alebo som sa zmenil na niekoho iného?

Pobavilo ma to a hneď som vstal na nohy. Ona ma nasledovala a vstala hneď so mnou.

„Čo je? Vyzerám inak? Mám iné vlasy alebo oči?“ spýtal som sa s pobavením v hlase. Hneď sa spamätala a zasmiala sa tiež.

„Chcem o tom všetko vedieť! Čo sa stalo?“

Nemám chuť sa o tom baviť, keďže zem bola jedna z najslabších mocí, ale pre Elaru...

„No, nestalo sa nič špeciálne, iba som sa zrazu nachádzal blízko vody. Niekto na mňa hovoril. Nevidel som, kto to bol. Bola tam iba silná zelená žiara, ktorá mi niečo rozprávala, no nerozumel som ničomu,“ nadýchol som sa, „iba jednému slovíčku, *zemi*,“ dopovedal som rýchlo a stručne.

Chvíľu bolo ticho, ale potom Elara prehovorila: „Zaujímavé, toto som nečakala. Skôr som verila v niečo lepšie.“ Zadívala sa na zem a premýšľala. Ja som sa taktiež pozrel na zem okolo nás. Bola to, akoby sa jar vrátila skôr. Všade bola buď dlhá tráva alebo kvety. Odtrhol som pár kvetov a podal Elare so slovami: „Pre krásnu devu s krásnymi... všetkým."

Kráčali sme k našim domom v tichu, až kým sa na mňa Elara nepozrela a neprehovorila, s kvetmi v ruke: „Kto je Frank, a odkiaľ ho poznáš?“

„El, už sme tu. Poviem ti to inokedy.“ Chcel som ju objať, ale ona cúvla.

„Ale no, to naozaj? Teraz budeš urazená?“ Nepovolila. Aká je tvrdohlavá!

„Fajn. Chcem si kúpiť jednu dýku, ale už ju kúpil nejaký obchodník, ktorého som sa snažil nájsť. Frank mi pomáha. Nič zaujímavé.“ *Klamstvo*.

Objala ma a ja som ju objal ešte silnejšie.

Prišiel som domov s nádejou, že otec nie je doma. Neviem, ako mu poviem, že moja moc je jedna z najslabších, ktoré existujú v Maisii.

„Pri, otec získal som moc, no nie je taká, akú máš ty. Je to zem.“

Otec bol našťastie v práci. Mám ešte stretnutie s Frankom, chalanom, s ktorým som sa začal baviť nedávno. Frank tvrdí, že má informácie o smrti mojej mamy a sestry. Tiež verí, tak ako ja, že ich nezabili Kelpie, vodné tvory. Kvôli dvom základným veciam. Môj otec sa hneď po smrti dostal do armády a už o mesiac na to bol generál.

Po druhé, moja mama mala moc vody, ktorá ju chránila pred napadnutím vodnou zverou. Takže som sa s Frankom skontaktoval. O pol tretej sa s ním mám stretnúť pred palácom. Mám polhodinu.

Dnes je Tutelary!

Podišiel som ku svätyni a zobral si kryštál ohňa, ktorý mi pomohol so zapálením sviečky.

Zapálil som teda prvú sviečku Duchovi vody. Nerissi. Sfúkol ju.

„Ďakujem ti za pitnú vodu.“ Spravil som to isté pri sviečke zemi.

„Ďakujem ti za moc, ktorú si mi dala, Elaria.“ Tento duch mi vždy pripomínal Elaru.

Moju životnú lásku.

Takto som to spravil so všetkými duchmi.

Odišiel som do svojej izby a zložil si veci na posteľ. Školská uniforma, ktorú som mal na sebe, niesla znak Thalassie, znak bohatstva a moci. Zlaté detaily na tmavomodrej látke žiarili takmer honosne, pripomínajúc každému, kto ju nosí, že patrí k elitnému miestu nášho sveta. Siahol som na golier a pomaly som si ju vyzliekol. Cítil som, ako ma jej váha opúšťa.

Tá uniforma symbolizuje nielen hrdosť, ale aj očakávania, ktoré sa od každého z nás vyžadujú.

Nenávidím tú uniformu. Nenávidím tento znak, čo mi visí na hrudi ako okovy.

Všetky tie reči o bohatstve a moci? Hlúposti. Nosíš ju a ľudia na teba pozerajú, akoby si bol niečo viac. Ale v skutočnosti? Si úplne normálny, všetci serú rovnaké hovná.

Zhodil som ju na posteľ, zavrel som oči a povzdychol si.

Aspoň tu, vo svojej izbe, sa nemusím na nikoho hrať. Môžem byť sám sebou. Aspoň tu...

Obliekol som si čierne tepláky a béžové tričko. Cítil som sa pohodlnejšie a uvoľnenejšie.

Thalassia má príliš vyčačkaný znak, ktorý vo vojne aj tak iba upúta pozornosť. Valandorský znak je jednoduchý a praktický, no zároveň vzbudzuje úctu.

Nerozumiem, prečo sa o nich neučíme viac. Mali by sme skúmať ich štýl boja a taktiky.

Znak Valandoru poznám iba vďaka Frankovi. O Valandore sa učia tak isto veľa, ako o ostatných krajinách v Maisii.

Vybral som sa von a zamieril k výťahu, ale v okamihu, keď som stlačil tlačidlo, napadlo mi, že to môžem skúsiť inak.

Liany.

Zamieril som k miestu, kde boli ukotvené mohutné liany visiace zo stropu. Nie každý ich dokázal používať, len tí, ktorí mali moc zeme.

Chytil som ju a skočil. Síce som sa bál, no zvládol som to prekonať. Výšky mi až tak nenaháňajú husiu kožu. Vzduch ma začal chladiť na tvári, aj všade okolo! Mal som chuť zakričať od nadšenia. Začínala jar, no zima sa objavovala kde-tu. S každým pohybom som cítil, ako mi adrenalín prúdi v žilách. Bola to zmes strachu a vzrušenia.

„Ahhhhhhh!“ zakričal som, keď sa zem zrazu začala približovať. Sústredil som sa, chytil lianu a zastavil pád.

Išlo to celkom hladko…

Dopadol som na nohy, mierne roztrasený, ale udržal som ich na zemi.

Na prvom poschodí bolo rušno. Sluha s handrou utieral podlahu, ďalší odnášali pozostatky po včerajšom bále.

Stráže nikde.

Prekvapilo ma to, pretože sa o pár dní mala konať korunovácia princa Eirika.

Podišiel som k tretím vchodovým dverám, ktoré vedú z paláca. Sú tri. Prvé sú pre návštevy, preto sú vyzdobené ako brána do najmocnejšej a najbohatšej krajiny. Blbosť! Druhé sú najčastejšie používané. Obyčajná tmavohnedá s modrými detailmi.

Tretia je najnenápadnejšia. Väčšina ľudí o nej ani nevie. Vyšiel som potajomky, najskôr som sa poobzeral, či náhodou niekto nestojí blízko pri mne. *Ani neviem, prečo som to urobil, len teraz vyzerám nápadnejšie.*

Zatvoril som dvere až keď som už bol von a podal Frankovi ruku.

Ako dlho tu čakal?

„Ahoj Frank, tak hovor," prehovoril som netrpezlivo ako vždy. Raz ma tá netrpezlivosť zabije. Frank sa usmial, ale jeho úsmev bol napätý a smutný. Nevedel som vylúštiť, čo to je za úsmev. Ľútosť?

„Radšej nič nepoviem. Tu máš," podal mi list. „Prečítaj si ho, keď budeš *sám*." To slovo zdôraznil tak hlbokým hlasom, až mi nabehli zimomriavky, ktoré neboli zo zimy.

Bez ďalších slov sa otočil a zmizol. Rýchlo som si list vložil pod tričko za opasok, aby držal, a vybral som sa k výťahu.

Toto bolo zvláštne a krátke…

Chvála éteru, výťah bol prázdny, aj keď sa práve pisatelia mali vracať z práce domov...

Asi som to zariekol, lebo hneď, keď výťah zastal na druhom poschodí, do výťahu sa pretlačilo veľmi, veľmi, veľmi veľa pisateľov. Do éteru!

Na machu sa vtislo číslo päť, väčšina vystúpila, no traja muži v lesklej zbroji vstúpili dovnútra.

Stráže.

Srdce mi začalo divoko búšiť, až som mal pocit, že vyskočí z hrude. Prečo musí búšiť tak nahlas?

Nemôžu mi nájsť ten list. Nemôžu. Aj keď netuším, čo v ňom je, mám pocit, že je to niečo, čo by nemalo padnúť do nesprávnych rúk. Nesmú! Nesmú! Nesmú! Ten tón Frankovho hlasu... Čo poviem? Na čo sa vyhovorím?

Do machu sa vtislo číslo štyri a ja, ako by nič, som kráčal k východu. Keď som začul hlas za lesklou maskou, zamrzol som, akoby mnou prešli všetky pocity strachu, ktoré v tomto paláci práve jestvovali.

„Mladý pán, stojte!“ chytili sa ma ruky v rukaviciach.

Do Siriany!